

متن پرسش

باسمه تعالی. سلام: من در گذشته دوستانی داشتم که باعث به گناه افتادنشان شدم. همه با هم توبه کردیم. اما بارها می شد که دوباره توبه شکسته می شد و باز هم گناه و بعد دوباره توبه. حالا از دوستانم جدا شده ام. هزاران کیلومتر با هم فاصله جغرافیایی داریم. از خودم که دوستانم را به گناه انداختم پشیمان شدم و بدرگاه خدا توبه کردم و از اینکه چنان دوستان سست ایمانی هم برای خودم انتخاب کرده بودم که توی گوش من نزدن و یا از من دوری نکردن هم متاسفم. الان سعی دارم زندگی سالم و پاکی داشته باشم و در انتخاب دوست و رفتارخودم با آنها خدا را مد نظر قرار دهم. دوستان قبلی خود را بطور کامل از زندگی ام حذف کرده ام و اصلا دلم نمی خواهد با آنها حتی یک تماس تلفنی هم برقرار کنم (چون مرا به یاد گناهی که حالا از آنها توبه کرده ام می اندازند و این یادآوری ها پای اراده ام را ضعیف می کنند) ۱. آیا با این بعد مسافتی از دوستان قبلی ام و اصلا با این پشیمانی من از انتخاب چنین دوستان ناسالمی (که البته خودم از همه آنها ناسالم تر بودم و باعث اصلی گناهان آنها هم خود من بودم)، در قبالتان الان مسئولیتی دارم و مثلا باید جویای احوالتان باشم؟ و کاری برایشان انجام دهم؟ ۲. اصلا آیا در تاریخ گناهکاران، چه مسببین و چه پیروان آنها بعد از توبه دوباره با هم گعده می گذاستن و دور هم جمع می شدن یا نه ضمن توبه از هم جدا می شدن و آن جمع گناهکار را متفرق می کردن؟ ۳. با این شرایط مسافتی آیا همه چیز را بخدا بسپارم و تنها برای هدایتشان به درگاه خدا تضرع کنم؟ لطفا راهنمایی ام بفرمایید

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اگر امید نجاتی در آنها می بینید به بهانه هایی مثل اعیاد مذهبی به صورت پیامک به آنها تذکراتی بدهید، وگرنه به کلی قطع رابطه را ادامه دهید ۲- تا آنجا که ممکن بود سعی می کردند چشمشان در چشم هم نیفتد تا گناهانشان برایشان تداعی شود ۳- همین فکر خوب است. موفق باشید